

GEBOUWD OP GEMIS

ISBN: 978 94 6365 711 2
1e druk 2024
© 2024, Joep Boerboom

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

GEBOUWD OP GEMIS

Joep Boerboom

Inhoud

1.	'...dan bent u zwanger'	7
2.	Ingeblikte paringsdans	10
3.	Een bewegend rood lichtje	14
4.	Hanneman	19
5.	Wat als?	24
6.	Eruit halen wat erin zit	28
7.	'Keith Paddock from England. How are you?'	33
8.	Gezinsuitbreiding?	39
9.	'Wat is er gebeurd?'	45
10.	Wintervlinder	55
11.	'U treft ons op een heel slecht moment'	64
12.	de rode beer	71
13.	De kringloop	76
14.	Acties, acties, acties	86
15.	Een dubbel kruis	97
16.	Het vakantiehuis	103
17.	Hezira en Jayme	111
18.	Zoethout	119
19.	Opgebaard in het vakantiehuis	124
20.	Een andere opdracht?	128
	Nawoord	137

‘...dan bent u zwanger’

Voor de zekerheid pakt ze nogmaals de bijsluiter erbij, maar deze laat aan duidelijkheid niets te wensen over: ‘...dan bent u zwanger’. De woorden blijven door haar hoofd galmen. *Dan bent u zwanger. Bent u zwanger. Zwanger.*

Hendriecke zou de zwangerschapstest niet eens gedaan hebben als ze die oproep van de GGD niet had ontvangen. Uit contactonderzoek was gebleken dat ze mogelijk in aanraking was gekomen met iemand die tuberculose had opgelopen. De melding was anoniem gedaan, maar waarschijnlijk ging het om een collega of cliënt van haar werk in de zorg. Een longfoto moest uitwijzen of ze ook besmet was. Zo’n foto maken kon echter niet als je zwanger was, stond in de brief. Want röntgenstraling is schadelijk voor het ongeboren kind.

Jack meende dan ook dat ze voor de zekerheid een zwangerschapstest moet doen. Hendriecke vond dat eigenlijk maar onzin. Ze was weliswaar nog niet ongesteld geworden, maar ja, ze hield haar cyclus nou eenmaal niet met een stopwatch bij en was wel vaker onregelmatig. Bovendien probeerden ze het in bed toch altijd veilig te doen? Aan de pil was ze niet meer, want daar werd ze steeds hondsberoerd van. Toen ze voor de zoveelste keer spugend boven de wc hing terwijl ze later die dag nog moest werken, was ze daarmee gestopt.

Maar Jack besefte dat hun halfslachtige anticonceptie-aanpak tussen de lakens verre van waterdicht was en bleef aandringen op een test. Vooruit dan maar. Met frisse tegen-

zin was ze die ochtend bij de drogist in het dorp naar binnen gestapt. Een gênante vertoning, zo'n test kopen op een plek waar iedereen je kent. Omdat ze die middag het onderzoek al zou hebben, trok ze zich thuis meteen terug op de wc. Tot haar schrik waren er al snel twee duidelijke streepjes verschenen. Positief.

Wat moet ze hiermee aan? Wat moet ze doen? Verbouwereerd stapt ze in de auto en gaat op weg naar haar ouders. Maar halverwege beseft ze: als ik inderdaad zwanger ben, is dit misschien niet de leukste manier om dit wereldkundig te maken. Ze maakt rechtsomkeert en belt thuis Jack, die in Utrecht op kantoor zit, om hem op de hoogte te stellen. '...en ik weet helemaal niet of ik hier wel blij mee ben,' besluit ze haar verhaal in tranen. Jack houdt het kort: 'Ik kom er nu aan.'

Zo van slag en verward als Hendriecke is, zo rustig en blij is Jack als hij thuiskomt. Het is dan misschien niet gepland, maar toch ook wel heel bijzonder, meent hij en daar kan ze hem geen ongelijk in geven. Beiden weten dat ze ooit kinderen willen, alleen breekt dat moment nu eerder aan dan verwacht. Jacks reactie stelt haar gerust en kalmeert haar. Nu hij eerder thuis is dan normaal, benutten ze deze middag, begin december 1999, om een kerstboom uit te zoeken.

Hendriecke is blij dat ze niet direct naar haar ouders is gegaan. Zo blijft het nog even hun gezamenlijk geheimje en dat maakt het extra speciaal. Er is nog een reden om het nog niet van de daken te schreeuwen. Tussen de geboorte van Hendrieckes broer en van haarzelf in hebben haar ouders een miskraam meegemaakt. Haar moeder vertelde eens hoe erg Hendrieckes vader daardoor van slag was geweest. Deze heftige ervaring was voor Hendrieckes moeder een van de redenen om later actief te worden voor de Vereniging ter Bescherming van het Ongeboren Kind.

Hendriecke weet dus als geen ander hoe kwetsbaar het ongeboren leven in haar buik is. Maar omdat de zwangerschap verder probleemloos verloopt, delen ze aan het eind van de eerste maand van het nieuwe millennium toch het blijde nieuws met hun ouders en vrienden.

Ingeblikte paringsdans

Ruim vier jaar voor de zwangerschap komen Jack en Hendriecke elkaar voor het eerst tegen, op het verjaardagsfeestje van Wendy uit Hendrieckes vriendengroep van de kerk in Wapenveld. Ze vinden elkaar direct leuk. Jack valt voor haar spontaniteit en zij voor zijn humor en voor de soepele manier waarop hij zich in de groep beweegt.

Al snel heeft ze door dat ze met een ambitieuze doorzetter te maken heeft. Als kind wilde Jack nog ‘werker aan de werkplaats’ worden, zoals hij dat noemde. Zijn vader is timmerman en op zaterdag mocht Jack altijd mee naar klussen. In de werkplaats knapperde het vuur in de houtkachel en er werd koffiegedronken. Mooie herinneringen, maar toen hij bij een open dag van de Iets in Zwolle ging kijken, voelde hij zich daar niet echt thuis. Hij koos daarom uiteindelijk voor de middelbare detailhandelsschool, liep stage bij een bouwmarkt en ging in 1994 aan de slag als consultant bij PostNL waar hij al snel promotie maakte.

Jack is een heel ander type dan de jongen met wie Hendriecke op het moment dat ze elkaar voor het eerst ontmoeten alweer vier jaar verkering heeft. Ze was pas veertien toen ze wat begon met deze maat van haar broer Gert-Jan. Ze voelt zich echter totaal niet thuis in diens strenggelovige gezin – en bij hemzelf ook steeds minder. Dat hij is gaan roken, vindt ze bijvoorbeeld maar niks. Door de toenemende ergerissen is hun samenzijn inmiddels verbleekt tot een knipper-

lichtrelatie. Tijdens haar opleiding sociaalpedagogisch werk heeft ze veel over zichzelf geleerd en is zich vragen gaan stellen: zie ik nog wel een toekomst met hem? Samenwonen is in hun kringen niet aan de orde, proefdraaien is er dus niet bij. Als ze met hem trouwt, zit ze aan hem vast en dat benauwt haar. Twee maanden na haar eerste ontmoeting met Jack – met wie ze hem onwillekeurig toch is gaan vergelijken – maakt ze het uit.

De extra vrije uren die dat oplevert vult ze in de koffiebar en bij andere activiteiten en uitjes van de kerk. Omdat hun vriendenkringen deels overlappen, zien Jack en zij elkaar steeds vaker. Soms helpen ze het toeval een handje. Bijvoorbeeld door schijnbaar doelloze autoritjes door het dorp te maken in de hoop elkaar tegen te komen. Elkaars kenteken kunnen ze intussen dromen: BY-89-FL, de blauwe Peugeot 205 van Hendriecke en ST-90-DY, de witte Opel Kadett van Jack.

Ze draaien om elkaar heen tijdens deze ingeblikte paringsdans tot Jack beseft dat hij moet toehappen voordat een ander deze vlotte verschijning voor zijn neus wegkaapt. Hij gooit zijn charmes in de strijd: stuurt kaartjes, stelt Hendriecke voor te gaan schaatsen, en brengt haar thuis na afloop van de zondagse ontmoetingen van de vriendengroep. Hendriecke is niet ongevoelig voor zijn avances, maar na vier jaar verkering voelt ze er weinig voor om direct al met de volgende dorpsgenoot in een relatie te stappen. Een type als Jack bevalt haar, maar misschien zijn er wel meer Jacks en moet ze dat eerst maar eens gaan uitzoeken. De wereld is immers groter dan Wapenveld, zo hebben haar ouders haar altijd voorgehouden. Daarom was ze ook naar de middelbare school in Zwolle gegaan en niet naar een Veluwse dorpsmavo.

Haar terughoudendheid weerhoudt Jack er niet van om

haar uit te nodigen voor een etentje. Hierop durft ze geen nee te zeggen. *Wil* ze geen nee zeggen. Maar om te voorkomen dat hij aan haar jawoord conclusies verbindt, legt ze hem in een lange brief uit dat ze hem weliswaar leuk vindt, maar dat het allemaal wat te vroeg komt. Jack neemt het voor kennisgeving aan. Het komt wel, houdt hij zichzelf voor. Hij heeft eerder vriendinnetjes gehad, maar dat was anders. Dit voelde meteen goed. Heel goed. Ze is het wachten waard.

Ze geven zich op voor het jongerenzomerkamp van hun kerk in Oostenrijk, waar ze hun ogen niet van elkaar af kunnen houden. Op een dag maken ze met de groep een wandeltocht langs de grens met Italië. De leiding heeft voorgesteld om allemaal op zoek te gaan naar mooie stenen met het oog op de Bijbelstudie die avond. Jack vindt al snel een mooie vierkante steen. 'Kijk, ik heb er ook een voor jou,' toont hij Hendriecke even later een driehoekig exemplaar. Hij stapelt ze op elkaar tot een huisje met een puntdak. 'Hierin wil ik later wel met jou wonen,' licht hij zijn bouwspel toe. Tegen deze liefdesverklaring is Hendriecke niet bestand. Verkering vragen is niet meer nodig, het is nu gewoon aan. De eerste kus is dan al geweest. Die gelegenheid deed zich voor bij een gezamenlijke vriendin, maar een succes was het niet. Haar vorige vriend kon toch beter zoenen, had Hendriecke geamuseerd geconcludeerd.

Nu ze verkering hebben, hoeven ze niet langer om elkaar heen te draaien. Hendriecke parkeert haar Peugeot op het kerkplein en zet de achterklep open. Even later zit ze gezellig tegen Jack aan in de kofferbak, hun benen wiebelend buitenboord. Hun ouders maken kennis met elkaar en blijken het zo goed met elkaar te kunnen vinden dat ook tussen hen een vriendschap groeit.

Jack en Hendriecke hebben allebei goed gespaard en ma-

ken voortvarend werk van de wens die Jack bij zijn liefdesverklaring in Oostenrijk ook al uitgesproken heeft: samenwonen. Ze stuiten al snel op een idyllisch huisje in Hattem en plannen enthousiast een bezichtiging. Jacks vader, die mee is als expert, loopt door de woning, kijkt vluchtig om zich heen met zijn timmermansoog en steekt zijn schroevendraaier in een kozijn. ‘Ja, ja ... , ik heb het wel gezien.’ De conclusie is duidelijk: hier moet te veel aan gebeuren. Niet veel later is het wel raak. Een zoon van kennissen van Hendrieckes ouders verkoopt zijn appartementje aan de Merelweg in Wapenveld. Nog voordat de makelaar ermee heeft kunnen adverteren, kopen ze de bovenwoning. Beide vaders helpen enthousiast met klussen.

Na Jacks romantische liefdesverklaring in Oostenrijk, maakt Hendriecke zich grootse voorstellingen over hoe hij op zijn knieën zal gaan om haar ten huwelijk te vragen. Maar door samen een huis te kopen, is het besluit om te gaan trouwen eigenlijk al genomen want ongehuwd samenwonen is niet aan de orde. Hierdoor wordt het huwelijksaanzoek een formaliteit, een terloopse vraag tussen de verbouwingsperiodes door.

Op 18 juni 1998 haalt Jack zijn bruid bij haar ouders thuis op met de trouwauto. Er volgt een trouwerij volgens het boekje: gemeentehuis, kerk en een receptie en feestavond in Coelenhage, een feestzaal in Wezep. De huwelijksreis gaat naar Brugge, waar ze op de hotelkamer nog een paar wedstrijden van het WK voetbal in Frankrijk meepakken en in september volgt een gezamenlijke vakantie naar Portugal.

Samenwonen bevalt ze goed, beiden zijn eraan toe om zich los te weken van thuis. Dat er vlak om de hoek vrienden wonen bij wie ze regelmatig even kunnen aanwippen, maakt het extra gezellig.

Een bewegend rood lichtje

Nu er onverwacht een kindje op komst is, beseffen ze dat hun bovenwoning niet erg praktisch is. In het minuscule halletje onderaan de trap naar hun appartement past amper een kinderwagen. Snel op zoek naar iets anders dus, waarbij ze zich al gauw richten op Heerde. Dat is net wat groter dan Wapenveld en Hendriecke geniet altijd van de bezoeken aan haar opa en oma die daar wonen. Dat voorjaar kopen ze een vrijstaand huis uit 1973 aan de Meidoornlaan. Opnieuw moet er geklust worden en opnieuw helpen beide vaders mee. Datzelfde voorjaar gaan ze ook nog op wintersport naar Oostenrijk. Er valt voor Hendriecke met haar groeiende buik weinig te skiën of zelfs maar te après-skiën, al voelt ze zich prima. Haar zwangerschap verloopt probleemloos, ze is geen dag misselijk of moe.

In de zomer verhuizen ze naar de Meidoornlaan. Dat lijkt nog maar net op tijd, want rond 1 augustus verwachten ze de baby. De uitgerkende datum is lastig vast te stellen omdat ze niet precies weten wanneer ze zwanger is geworden. Om de datum nauwkeuriger te bepalen, wordt de omvang van het hoofdje opgemeten. Al zegt dat ook niet alles want in Hendrieckes familie hebben ze allemaal kleine hoofden; hoeden vallen altijd te groot.

Augustus breekt aan en weken verstrijken zonder dat hun kindje zich aankondigt. Pas op zondagochtend 27 augustus beginnen de weeën. Zodra de rugweeën flink doorzetten, belt

Jack de verloskundige en vraagt haar om te komen. Zelf heeft deze alleenstaande kenau op leeftijd nooit kinderen gebaard, maar dat weerhoudt haar er niet van om meteen bij binnenkomst haar conclusies te trekken. 'Dat duurt nog een poosje hoor,' stelt ze vast na een vluchtige blik op Hendriecke, om er spottend aan toe te voegen: 'Die ligt erbij alsof ze aan het strand ligt.' Die laatste opmerking was aan Jack gericht, om hem duidelijk te maken dat hij haar voor niets heeft laten opdraven. Maar de sneer is Hendriecke niet ontgaan. 'Je moest eens weten hoeveel pijn ik heb,' kermt ze. Hierop besluit Kenau toch iets nauwkeuriger te kijken en op dat moment breken de vliezen. De vroedvrouw stelt ze voor de keuze: vanavond nog naar het ziekenhuis of anders morgenvroeg. Ze besluiten diezelfde avond nog te gaan, dan zijn ze er maar vast. Voorzien van een tas, de Maxi-Cosi en wat andere benodigdheden, rijden ze naar het Sophia Ziekenhuis in Zwolle.

Hendriecke krijgt die nacht een band om haar buik om de hartslag van de baby te controleren. De aanstaande vader en moeder blijven de hele nacht wakker. Tegen zes uur in de ochtend komt een arts-assistent. 'De baby ligt niet lekker in je buik. De hartslag is te traag. Je krijgt daar een middeltje voor en als dat niet helpt, moeten we ingrijpen. Dan krijg je een keizersnee.'

De injectie die ze vervolgens in haar bovenbeen zetten, heeft niet het gewenste resultaat. De hartslag blijft te traag. Ze zien lichte paniek ontstaan bij het medisch personeel. Er wordt een gynaecoloog uit Hattem uit zijn bed gebeld, die zich naar Zwolle spoedt. Intussen wordt Hendriecke klaar gemaakt voor de operatiekamer. Jack kan haar nog net een kus geven en weg is ze. Het gaat allemaal zo snel, dat nauwelijks tot ze doordringt wat er gebeurt. Ze zullen hier wel weten wat het beste is, houden ze zichzelf voor en hopen er maar het beste van.

Jack zweeft tussen hoop en vrees. Iets na zeven uur wordt hij opgehaald en naar een apart kamertje gebracht, waar een arts naast hem plaatsneemt en meteen ter zake komt. 'Het kindje is geboren. Het is een meisje, maar het is heel zorgelijk.' Hij vertelt dat ze niet had geademd bij de geboorte en dat haar lichaam helemaal slap was. Voor de geboorte blijkt de placenta te zijn losgekomen van de navelstreng, met zuurstoftekort als gevolg. Hij legt uit dat het lichaam in zo'n geval eerst de minder vitale organen uitschakelt en als laatste het hart en de longen. Nu ligt ze aan de beademing en in de komende uren moet blijken of haar lichaam het proces van uitschakeling van organen zelf nog kan keren. 'Zo niet, dan zal ze in de loop van de dag overlijden.'

Na deze uitleg mag Jack naar hun dochter toe op de kinder-ic. Ze oogt slap, een beetje opgezet en vooral hulpeloos, ook door alle instrumenten waaraan ze met slangetjes is verbonden. Er branden lampjes en continu klinken er piepjes van de apparatuur.

Hendriecke ligt intussen in de uitslaapkamer. Van de keizersnede (vanwege de haast geen horizontale zoals gebruikelijk, maar een verticale) en de bevalling heeft ze niets meegekregen. Vanwege de zorgelijke situatie was ze onder volledige narcose gebracht, zodat de medici zich volledig op het kindje konden concentreren. Zodra Hendriecke bijkomt, vertelt Jack haar wat de arts hem heeft verteld. Ze ziet de emotie in zijn gezicht. Direct na de geboorte hebben de artsen foto's van hun dochter gemaakt voor het geval ze het niet zou redden. Zo'n foto laat hij nu aan haar zien. Hendriecke kijkt dwars door de slangetjes en de apparatuur heen en ziet de donkere haartjes en de volle lipjes van het kindje waar ze zolang naar uitgekeken hebben. De haartjes en lipjes van Hanne Jolein, want zo gaat ze heten.

Hendriecke heeft altijd wat met namen gehad. Als kind informeerde ze altijd meteen nieuwsgierig naar de naam als er weer eens een neefje of nichtje werd geboren. Tijdens hun vakantie in Limburg, de zomer voor ze zwanger werd, hoorde ze een moeder haar kind roepen: 'Jolein, Jolein ...' Wat klinkt dat mooi, dacht ze meteen. Maar alleen Jolein – was dat niet te standaard? Toen bedacht ze om er Anne-Jolein van te maken, zodat de naam van haar moeder – Johanna – er ook nog in doorklonk. Het leek een goed idee. Totdat Jacks broer Dietrik en zijn vrouw Gera in juni 1999 dochter Anne-Jet kregen. Ineens klonk Anne-Jolein niet zo origineel meer. Dan maar Hanne Jolein. Jack had het allemaal prima gevonden.

Er volgen spannende uren waarin Jack en Hendriecke regelmatig op de hoogte worden gehouden. Hanne Jolein krijgt verschillende testen en onderzoeken en de artsen zien dat ze kleine epileptische aanvallen heeft als gevolg van het opgelopen zuurstoftekort. Hier krijgt ze medicijnen voor. Ook blijkt ze een klaplong te hebben, als gevolg van de kracht die op haar borst is uitgeoefend bij de reanimatie direct na haar geboorte.

Hun ouders komen diezelfde avond nog kijken. Als Jack ze voorgaat naar de ic, ziet hij al vanuit de verte een klein, rood lichtje bewegen op de plek waar Hanne Jolein ligt. Ze heeft een zuurstofmetertje op haar vingertje met een rood lampje. Dat lampje gaat nu op en neer. Jack, die zich vastklampt aan elke strohalm, beschouwt het als een teken van hoop. 'Ze zwaaide naar ons,' komt hij even later enthousiast Hendrieckes kamer binnen. Zij is intussen voldoende hersteld om in haar bed naar de kinder-ic gereden te kunnen worden, zodat ze hun dochter voor het eerst in het echt kan bewonderen.

Hanne Joleins toestand stabiliseert en na haar eerste et-

maal krijgen ze te horen dat ze buiten levensgevaar is. Maar ook dat ze niet weten hoe groot de hersenschade is die ze hoogstwaarschijnlijk heeft opgelopen. Daarover kunnen de artsen enkel speculeren en allemaal denken ze wat anders. Het is dan ook van veel factoren afhankelijk: in hoeverre kunnen andere hersendelen de functies van beschadigde hersendelen in haar hoofd overnemen bijvoorbeeld.

De komst van Hanne Jolein maakt Jack en Hendriecke van het ene op het andere moment volwassen. Het zorgeloze en onbevangene is eraf. Maar naast zorg voelen ze ook wilskracht en de overtuiging: we moeten staan voor ons gezin. *Je hebt gevochten om bij ons te blijven, dus nu vechten wij voor jou – en daar hebben we alles voor over.*

Vanaf de eerste dag begint Jack zaken voor hun nieuwe leven te regelen en te organiseren, terwijl Hendriecke in het ziekenhuis blijft om te herstellen. Jack pendelt soms meerdere keren per dag op en neer tussen Heerde en Zwolle. In het ziekenhuis ontvangt Hendriecke op een dag een kaart, gericht aan ‘mevrouw Augustinus’. Samen proberen ze het ouderwetse handschrift te lezen. *Sectionering* meent Jack te ontcijferen. Gaat dit soms over de keizersnee, in het Latijn *sectio caesarea* genoemd? Ze zijn door alle emoties duidelijk niet op hun scherpst, want even later blijkt dat de kaart helemaal niet voor Hendriecke bedoeld is, maar voor een afzwaaiende ziekenhuismedewerkster met dezelfde achternaam. De kaartschrijver feliciteert haar niet met haar *sectionering* maar met haar *pensionering*. Jack en Hendriecke moeten lachen om het misverstand. Haast tot hun eigen verbazing zijn ze dat nog niet verleerd.

Het is de bedoeling dat Hendriecke vijf dagen in het ziekenhuis blijft om te herstellen van haar bevalling. Maar na een paar dagen krijgt ze een kamergenoot die net is bevallen

van een kerngezonde tweeling. Hoewel de baby's zelf niet bij hen op de kamer liggen, wordt Hendriecke constant geconfronteerd met het prille geboortegeluk van haar kamergenoot die voortdurend kaartjes en telefoontjes krijgt terwijl het kraambezoek in- en uitloopt. Dit is zo pijnlijk dat Hendriecke zich een dag eerder uit het ziekenhuis laat ontslaan. Ze associeert het ziekenhuis allesbehalve met geluk en wil naar huis om in haar eigen omgeving alles te kunnen verwerken.

Maar ook thuis wordt ze geconfronteerd met de harde werkelijkheid. In de gang staart de lege Maxi-Cosi haar aan, de Maxi-Cosi die ze zo graag gevuld mee terug naar huis had willen nemen. In de ingerichte babykamer staat het werkeloze wiegje dat ze van haar ouders hebben gekregen. In haar fantasieën voor de geboorte zag ze hun blakende kindje er al in liggen, met de trotse gezichten van de grootouders erboven hangend.

De week dat ze thuiskomt, trouwt een vriendin die Hendriecke al kent sinds ze samen op de basisschool zaten. Al ver voor de geboorte beeldde Hendriecke zich in hoe ze met Jack bij die gelegenheid als trotse ouders hun pasgeboren aanwinst aan haar vriendin zouden tonen. De baby zou dan ruim een maand oud zijn, had ze toen berekend. Dat was allemaal anders gelopen en nu staat ze, amper een week na de bevalling, op de receptie aan iedereen uit te leggen dat hun dochter nog op de kinder-ic ligt. Zo zijn er meer momenten waarop ze hun rooskleurige voorstelling van de kraamtijd moeten bijstellen en dat is confronterend en pijnlijk.

Dagelijks gaan ze naar het ziekenhuis, soms wel twee of drie keer. Ook die bezoeken zijn confronterend. Als een verpleger Hanne Jolein verschoont, kan Hendriecke alleen maar denken: *dit vind ik stom. Het is mijn kind en nu ga jij doen wat ik zo graag wilde doen.* Ze kan het niet hebben en die verpleger is